

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ 59, Ο ΜΟΙΡΑΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»,

(Ένα αποκλυπτικό άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Δ. Μ. Μοντγκόμερυ, για τις μαρτυρικές διατίτες των καλλονών της οθόνης)

ΑΘΕ κινηματογραφικό συμβόλαιο έχει μία άδυσπλητη οήστρα, την πιο δύσκολη και την πιο ανυπόφορη απ' όλες. Ακρωτώνται αιμασώς απ' το βάρος του σώματος του όμορφου «αστέρου» που το υπέγραψε περσάει τα 58 κιλά...

Αυτός είναι ο ερμηνευτής νόμος που τρομοκρατεί διαρκώς τους «αστέρες» του Χόλλυγουντ με το φόβο μιας ανεξέλεγκτης καταδίκης σε θάνατο. Μοιραίος αριθμός για τις καλλιτέχνιδες της οθόνης δεν είναι το «13» αλλά το «59». Όταν η ζυγαριά δείξει ότι το

βάρος του σώματος έφτασε τα 59 κιλά, τα πάντα σβένονται από τα μάτια ενός «αστέρου». Ένα κιλό παραπάνω, χίλια τίποτα για μια ομορφιά δημοφιλής και ποδαλής σάρκας, παρασέρνουν στην ανεπιανόρθωτη καταστροφή... Το συμβόλαιο ακρωτώνεται μόνο του, ή υποβόθως διαφύεται σταματώντας την ίδια στιγμή, το εκπληκτικό φως της οθόνης σβέννει αιωσώς κι' ο «αστέρας» που πάχυνε κατά ένα μόνο κιλό καταδικάζεται στην αφάνεια και στην εξορία από το Χόλλυγουντ...

«Έχετε πόσο υποφέρουν ή δημοφιλής «βασίλισσες» της οθόνης» από αυτόν τον μοιραίο αριθμό! Τον βλέπουν παντού μπροστά στα μάτια τους.

Οι «αστέρες» τον τρέμουν, όπως ανατριχιάζουν με την ιδέα του θανάτου. «Όλη τους η φαινομενικά ευτυχημένη και φαντασμαγορική ζωή δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένας καθημερινός αγώνας με στενοχώριες και με δάκρυα... Ένα σκοπό έχουν στη ζωή τους: να κηρύξουν το πάχος! Προσπαθούν διαρκώς να βρουν τον καλύτερο τρόπο, την πιο αλάνθαστη μέθοδο για να μην ξεπεράσουν τα 58 κιλά, αλλά και να μη χάσουν τις «ουρές» γραμμής τους κι' αδυνατίσουν όσο δεν χρειάζεται... Τι κάνουν λοιπόν; Διακρίνουν τα πάντα! Από τα πιο τρελά και κοπιαστικά σπορ ως το γυμνό του άναντα. Οι «αστέρες» είναι πολύ δυστηγισμένες γυναίκες, γιατί δεν βλέπουν τίποτ' άλλο στα όνειρά τους παρά πλοισιοπάρουσα τραπέζια με έλλεικτά φαγητά και λιχουδιές απεριγράπτου απολαύσεως. Είναι υποχρεωμένες όμως να τρέφονται με όνειρα!... Είναι ή μόνες γυναίκες που αδιαφορούν τελείως για τη μαγειρική.

«—Κονρόστικα τόσο πολύ—μου έλεγε εδω και λίγο καιρό η Κάθριν Μπρόνκ, η περιρμηη «Γυναίκα-πάνθηρ» του Χόλλυγουντ που έχει το ελαστικότερο σώμα απ' όλους τους «αστέρες»,—, ώστε καταλαβαίνω πολύ καλά ότι δεν θα μπορούσα ν' άνθξω... Με πιάνουν κάθε τόσο ύστερικές κρίσεις και ξεφωνίζω μόνη μου σαν τρελή: «Φτάνει! Φτάνει πειλά!» Σύνλογίζομαι μ' άτελεισία ορεκτικά πηφάκια, ψηγά κινήρια κι' όμορφα γλυκά... Μά δεν μπορώ να δοκιμάσω τίποτα απ' όλα αυτά. Απολουθώ διαρκώς την αόστηρή διατα που μου έρχεται ο γιατρός μου. Πίνω διαρκώς χιμους φρούτων, τρώω όμα χόρτα σαν... Ξω, τρέφομαι με γάλα και αυγά και τρώω αντί για ψωμί παξιμάδια!...

»Επειτα απ' αυτή τη διατα, εμαι υποχρεωμένη να κάνω δυό ώρες την ημέρα σπορ. Χορεύω, πηδά, κάνω τις πιο εκπληκτικές ακροβατικές ασκήσεις και κολυμπώ σαν ψάρι μέσα στη στέγνα του κήπου μου... Μόνο μ' αυτό το καθημερινό μαρτύριο κατορθώνω να διατηρώ λυγερό το σώμα μου και να συγκρατώ τη φήμη μου στο ύψος της...»

Το κολύμα, αλήθεια, είναι ένα

σπορ πραγματικά σωτήριο για τους «αστέρες».

«—Το περασμένο καλοκαίρι, μου έλεγε η Μπετίε Ντιάνελς, αόγρασα στο Μάϊαμ μια κοπιωτική βιλλίτσα για να μπορώ να βρισκωμαι μέσα στη θάλασσα από το πρωί ως το βράδυ. Πρέπει με κάθε τρόπο να ισορροτώ τη ζυγαριά στα 58 κιλά. Αν δείξει λίγα δράμα περισσότερα, χάνω τον όνο μου, κι' η ζωή μου τότε γίνεται τόσο ανυπόφορη, ώστε δεν βλέπω καμιά άλλη λύση παρά μόνο την αυτοκτονία!... Στο Μάϊαμ, λοιπόν, βρωθώ διαρκώς μέσα στο νερό και κάθε τόσο βγαίνα και ξεκουράζομαι στ' αερογυμνάσι. Αλλοίμονο όμως!... Η θάλασσα με κάνει να πεινώ σαν λύκος. Τρέχω, λοιπόν, στη βίλλα μου με την όρεξη να καταβροχθίσω ένα δόκιμο κοτόπουλο και τρώω ένα...πορτοκάλι! Αν πεινώ ακόμη—και πεινώ, Θεέ μου, πεινώ!—αρκούμαι να καταβροχθίσω ως συμπλήρωμα κι' ένα παξιμάδι. Όλη την ημέρα δεν κάνω τίποτ' άλλο παρά να συλλογίζομαι πότε θάρθη επί τέλους η ώρα του δείχνου, για να μπορέσω ν' απολαύσω μία μικρή αρίνια κοτόκεϊττα. Μία μικροδάτη κοτολέττα αξίζει για μένα περισσότερο απ' όλα τα μαργαριτάρια του κόσμου! Νομίζετε λοιπόν ότι μπορεί κανείς να υποφέρει μία τέτοια ζωή!... Θεέ μου!... Πόσο εμαι δυστηγισμένη!»

Η Λορέττα Γιούγκ τρέχει όλη την ημέρα μ' ένα ποδήλατο. Τη βλέπετε άξαφνα να ξετροβάλλη από μία γωνία του Μπέβερλι Χιλς και να χάνεται με αστραταία ταχύτητα προς τ' αερογυμνάσι της Σάντα Μόνικας σαν να την κινηγάνε από πίσω δλοι οι αστυνομοκοι του Χόλλυγουντ. Δεν συμβαίνει όμως τίποτα τέτοιο... Η Λορέττα Γιούγκ απόλυστα κάνει σπορ!...

«—Το ποδήλατο, μου εξομολογείτο, δεν επιτρέπει στο πάχος να μαζευτή στις γάμπες. Σκληραίνει τους μύς τον και κάνει δυνατή και λιγερό τη ράχι... Λατρεύω το ποδήλατο, γιατί μ' αυτό βρῆκα τη σωτηρία μου. Ζυγίζω πάντα λιγώτερο από πενήντα οκτώ κιλά.»

Η θελκτική 'Αυρων Βαέρ

Η 'Αυρων Βαέρ, ένας από τους πιο χαριτωμένους «αστέρες» της «Φόξ Φίλμς», όταν ήρθε από την Αγγλία, είχε μία κομηη και λεπτή σιλουέττα, που την εξήμευαν όλες η γυναίκες του Χόλλυγουντ. Πριν περσάει όμως λίγος καιρός, η 'Αυρων Βαέρ ειχε με τρόπο ότι έφουσκωσε σαν... μπαλόνι! Μπροστά λοιπόν στον τρομό των 59 κιλών, η 'Αγγίδα ήθροσώς άρχισε ένα σκληρό κι' ανούραστο αγώνα κατά του πάχους.

«—Η αλλαγή του κλίματος, μου έπτε, ήταν για μένα ένας φομερός ερμηνευτής. Κάθε έθνοιάδα... κερδίζα κι' από ένα κιλό κι' όπως έβλεπα, το πάχος αυτό θα εξακολουθούσε και θα μεταμορφωνόμουν σε λίγο σ'ενα γυναίκειο Φάπτεν... Άρχισα λοιπόν με μία τριπλή απελπισία να κάνω όλα τα σπορ. Πηρόδσα τους φράγτες, στεκόμουν όρθια με το κεφάλι προς τα κάτω, έδνα δυνατές κλωτσιές σ' ό,τι εύρισκα μπροστά μου, γαρμοστομαζόμενι από τις σκάλες, έκανα δρόμους ταχύτητος και δρόμους άνοτης, έπαίζα τένις, κρικετ, γκόλφ, μάχη-όγκ, πάγκ-πόγκ και, τέλος, κατέληξα να παλεύω μισή ώρα κάθε μέρα... Αυτό το τελευταίο σπορ μ' έσωσε από το πάχος. Η δασκάλα μου της πάλης, μία χειροδύναμη γυναίκα που ήταν άλλοτε πρωταθλήτρια του Λος Άντζελες, μ' έκανε να χσώω μέσα σε τρεις μήνες όλο το περιτό πάχος και ν' αποκτήσω πάλι τη συνθησιμένη μου σιλουέττα. Εμαι τώρα πολύ ευτηγισμένη που κατορθώσα να βρω τον τρόπο για να μη παχύνω. Τρώω δτι μ' άρεσει κι' έπειτα... παλεύω μισή ώρα την ημέρα και στέλνω στο διάβολο το περιτό πάχος μου... Ένα τέτοιο θαύμα, υπερφανεύομαι ότι μόνο εγώ μπορώ να το καταφέρω στο Χόλλυγουντ!»

Έστος όμως από τους «αστέρες» που αγωνίζονται για ν' αδυνατίσουν, υπάρχουν και πολλοί άλλοι που προσπαθούν διαρκώς να παχύνουν. Η Μαίρη Πίφορντ δεν άνολουθεί

καμιά διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως δεν παχαίνει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκερέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθήσει αυστηρή διαίτα, αποφεύγει όμως πάντα τα βαρέα φαγητά. 'Η Γκερέτα Γκάρμπο έχει μία ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Καταβροχθίζει κοινά όλοκληρα με σοκολατάκια και το συνηθισμένο γλυκάκι που προσφέρει στους καλεσμένους της είτε ή πενταγκα... Κι' όμως, παρ' ό'ν αυτά, ή «Σφιγγα του Χόλλινγροντ» δεν παχαίνει...

'Εκείνη που βασανίζεται διαρκώς από τον τρόπο του πάχους είναι ή Τζόαν Κράουφροντ. 'Εδώ και λίγο καιρό πάχυνε τόσο πολύ και φοβήθηκε σέ τέτοιο σημείο, ώστε έσπευε πειλ να τρω... 'Η δυστυχισμένη Τζόαν δεν τολμούσε να δοκιμάσει τίποτα! 'Επανε μόνο το χυμό ενός λεμονιού και ροζάνιες από το πρωί ως το βράδυ ένα μικροσκοπικό παξιμαδάκι. 'Υστερα από τέσσερες ημέρες το αποτέλεσμα αυτής της νηστείας ήταν ή γενική εξάντλησις της. 'Η Τζόαν έχασε το χρώμα της, την όμορφιά της και κινδυνεύει να χάσει και την υγεία της. Οί γιατροί τότε της ώρισαν μία ειδική διαίτα, την οποία έσπευε ν' ακολουθήσει με μεγάλη αυστηρότητα επί τρεις μήνες. Της έδωσαν δηλαδή 90 «συνταγές» φαγητών. 'Από το πρωί της σόφημα ως το βραδινό δείπνο, τα πάντα είχαν υπολογισθή με ακρίβεια σέ γραμμάρια. 'Η Τζόαν Κράουφροντ έσπευε να πίνει γάλα, να τρώη χόρτα, μικρά μπαρμπέκια και φρούτα, αν δεν ήθελε να χάσει για πάντα την υγεία της. Αυτές όμως ή τροφές ήταν υπολογισμένες από τους γιατρούς με τέτοιο τρόπο, ώστε όχι μόνο δεν την πάχυναν, αλλά επέτρεπαν στον οργανισμό της να εξαντλή το περιττό πάχος.

Μ' αυτή τη διαίτα, ή Τζόαν Κράουφροντ μπόρεσε ν' αποβάλει τον μοριακό όφριθ των 59 κλών και να διατηρήσει την όμορφιά της.

Στό Χόλλινγροντ τώρα, κάθε βράδυ, από τους δέκα «άστρες» οι πέντε, πούν κοιμηθούν, κόβουν σέ μικρά κομμάτια ένα φρούτο της Καλλιφορνίας που μοιάζει σάν νεράντζι, και το ρόζιουν μέσα σ' ένα μεγάλο φλιτζάνι με θετικό νερό. 'Επειτα το σκεπάζουν και το αφήνουν έτσι νά διαλυθή και να κρυώσει... Το πρωί το «αρώμαζο» αυτό είναι έτοιμο και πίνεται, όση άφθια και αν προζαλεί, γιατί είναι ένας από τους άσπενδότερους εκχυθούς του πάχους.

'Όσο, τώρα, για τη διαίτα που ακολουθούν για νά διατηρήσουν τό κανονικό βάρος τους, είναι διαφορετική για κάθε «άστρα». 'Ο γιατρός, αφού εξετάσει πρώτα τον οργανισμό τους, της καθορίζει ύστερα από ένα σασό επιστημονικό υπολογισμό για ένα μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα...

Βάσις αυτής της διαίτας είναι ο χυμός του πορτοκαλλιού και τα παξιμαδάκια για το πρόγευμα, τα φρούτα και τα όμα χόρτα για το γεύμα, και για το δείπνο ή άρνισις, ζωολέπτες, το σπανάκι και τ' αυγά.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, ή μεγαλύτερη χαρά για μία «βασιλίσα της όδόνης» είναι νά υποφέρει να περάσει λίγες ημέρες δίχως νά κάνει τό καθημερινό σπόρ και δίχως ν' ακολουθή την αυστηρή διαίτά της. Αυτό όμως είναι ένα τροχόλο όνειρο, που δεν μπορεί νά πραγματοποιηθή ποτέ στό Χόλλινγροντ.»

A. M. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τά μεγάλα έργα ούτε κι' αυτοί άζοη οι γίγαντες δεν μπορούν νά τα πραγματοποιήσουν χωρίς κόπους και προσπάθειες.

—'Υπάρχουν εκατομμύρια ανθρώπων, οι όποιοι είναι πρόθυμοι να κάμουν τό καλό, αλλά κανείς δεν έχει τό θάρρος ν' άρχισή πρώτος.

—'Η ώραιότης της καρδιάς καθρεφτίζεται στό πρόσωπο.

—'Όπως τό μαραμένο λουλούδι δέχεται τη δροσιά, έτσι κι' ή συντημητική καρδιά τό βάλεσμο της παρηγορίας.

—'Ο Γουέσλεϋ λέει: «Πρέπει να στέκεστε στην άκρη αϊσού του κόμου, έτοιμοι νά πετάξετε, έχοντας τα πόδια σας στη γη, τα μάτια σας και την καρδιά σας στόν ούρανό.»

—'Εκείνος που αναλαμβάνει νά μορφώσει τόν εαυτό του συντελεί στην αναμόρφωση της κοινωνίας περισσότερο από όλους τους έθνοσωτήρας και τους ήθιολόγους που φωνασούν ή γρονιάζουν.

(Α α β α ρ ε τ)

—'Η ευτυχία πραγματοποιείται μόνον μέσα στην οικογένεια. Κάθε άλλη άναζητήση της ευτυχίας έξω άπ' τό σπίτι, αποτελεί ματαιοπονία. (Σ υ α ί τ λ ς)

—Πολλοί άνθρωποι γίνονται δοϋλοι γιατί δεν έχουν τη δύναμη νά προσφέρουν εγκαίρως ένα «όχι». (Γ ε ρ ο λ δ ο ς)

—'Η κοινωνική αναμόρφωση καθιστερεί τρομερά, όταν συμβαλλούμε τους γείτονες και ξεχνάμε εντελώς νά συμβουλέψουμε τούς έαυτούς μας.

(Α λ φ. Κ ά ρ ρ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΗ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ ΤΟΥΣ!

'Ο μαύρος που ήθελε να τον ζωγραφίσουν λευκό! Οί μεγάλοι άνδρες και τό «γνώθι σκεπτόν». 'Ο μεγάλες καύμες του Κικέρωνος. Πώς ο Πετράρχης και ο Τάσσοσ περιφρονούσαν τα ποιητικά τους άριστουργήματα. 'Η μεγαλύτερη φιλοδοξία του Ρισελιέ. 'Ο Μιχαήλ 'Αγγελος και ή εχθρωτική.

'Ο 'Ερρόκος Χάινε, σε κάποιο έργο του, αναφέρει την ιστορία ενός μαύρου ήγεμόνος, ο όποιος εξέφρασε κάποτε την έπιθυμία του σ' έναν Ερρωτικό ζωγράφο νά τον ζωγραφίσουν λευκό!

'Ο καθέννας από μάζ — προσθέτει συμπαρασηματικά ο μεγάλος Γερμανός ποιητής — μοιάζει συχνά με τον μαύρο εκείνον ήγεμόνα, γιατί προτιμεί να ζωγραφίζεται στο κοινόν με μορφή και χρώμα πολύ διαφορετικώτερο από εκείνο που πραγματικά έχει. Οί άνθρωποι αποζηνοια πάντα, θέλοντας να παρουσιαστούν διαφορετικώτεροι άπ' ό τι είναι...

Και πράγματι, τό ελάττωμα αυτό είναι τόσο ανθρώπινο, άλλα και τόσο δυνατό, ώστε δεν υπάρχουν να τό αποφύγουν ούτε αυτοί που λέγονται μεγάλοι άνδρες.

'Η ιστορία των γραμμάτων και των τεχνών μάζ παρέχει άφθονα παραδείγματα, από τα όποια αποδεικνύεται ότι είναι πολύ δύσκολο να βρεθούν άνθρωποι που νά έχουν τό «γνώθι σαυτόν».

'Ετσι συμβαίνει ώστε πολλοί άνθρωποι ν' άγνοούν τις φυσικές κλίσεις των, τις ικανότητές των, τις όποιες αν καλλιεργούσαν, μπορούσαν να φθάσουν μιά μέρα στην επιτορία ή και στη δόξα.

'Υπάρχουν επίσης άφθονα παραδείγματα μεγάλων άνδρων, που παραγνωρίζαν τις πραγματικές τους ικανότητες κι' επέδειξαν πράγματα που ήσαν έξω από τον φυσικό προορισμό τους.

'Ο Κικέρων, λόγιος χαριν, ο όποιος ήταν σπουδαίος συγγραφέας και ομήτωρ μεγαλοφυΪς, ήθελε νά διακρινεται και ως μεγάλος πολιτικός. Κάθε άλλο όμως ήταν παρσι μεγάλος πολιτικός. Ούτε ώριμμένες άρχες είχε, άλλαζε διαρκώς φρονήματα και τότε ήταν με τό κόμημα του Καίσαρος και τότε με του Πομπηίου.

'Ο Κικέρων επέχειρσε επίσης νά έπιτύχει και ...τόν Πήγασσο, άλλα δεν τά κατάφερε. Κι' ο μόνος καίρις της ζωής του ήταν που δεν μπόρεσε νά γράφη καλά ποιήματα.

'Ο Πετράρχης, πάλι, ο μέγας ποιητής της 'Ιταλίας, περιφρονούσε τά άριστουργήματά του ποιήματα κι' έλεγε πως δεν είχαν καμιά αξία, ενώ αντίθετος είχε σέ μεγάλη έκτιμηση ένα μετροιο «Περί 'Αφρικής» έργο του, για τό όποιο πίστευε πως θα τον άποθανάτιζε.

'Ο μεγάλος επίσης 'Ιταλός ποιητής Τορκουάτος Τάσσοσ δεν ήταν διόλου εχθροσημαμένος από τά έργα του, που είχαν πραγματική ποιητική αξία. Καί, ενώ όλος ο κόσμος εθαίμαζε και θαυμάζει την «Ατελευθέρωθεσσα 'Ιερουσαλήμ», αυτός υπεργημενούνταν για ένα πολύ κατώτερο έργο του, την «Κατακτηθεσσα 'Ιερουσαλήμ».

'Ο καρδινάλιος Ρισελιέ, ο μεγάλος αυτός Γάλλος πολιτικός, έζηλευε τρομερά τον μεγάλο ποιητή Κορνήλιο, γιατί του έπεσάζε τη δόξα του ως... ποιητού. Μιά μέρα, μάλιστα, έρωήθηε τον ποιητή Δεμαρέ:

—Ποιά νομίζετε ότι είναι ή μεγαλύτερη φιλοδοξία μου;

—Μά... τό νά κάνετε ευτυχισμένη τη Γαλλία! άπάντησε ο κόλαξ ποιητής.

—Πόσο άπατάσαι, φίλε μου! άπάντησε ο Ρισελιέ. 'Η μεγαλύτερη λαχράρα μου είναι νά γράφω ποιήματα.

'Όσο κι' αν προσπαθούσε όμως, όσο κι' αν παιδεύταν, δεν μπορούσε νά γράφη ούτε καν μετρία στυνομήματα. Κι' ούτε μπόρεσε ποτέ νά νιώσει ότι ήταν άπ'τή φύσι πλασμένος μόνο για την πολιτική.

'Αλλά κι' ο Φρειδερίκος ο Β', ο μέγας βασιλεύς της Πρωσίας, είχε κι' αυτός τη λόξα του. Μιά μέρα που ο περίφημος Γάλλος μαθηματικός ντ' Αλαμπέρ τον συγχαιρόταν για τό ευτυχές για την Πρωσία τέμα του έπατατος Σιλεσιακού πολέμου, ο φιλόδοξος αυτοκράτωρ άπάντησε:

—Κι' όμως θα προτιμούσα νάγραφα την «Ατταλίε του Σατοβριάνδου, παρὰ που νίκησα στον πόλεμο αυτόν.

'Ο Μιχαήλ 'Αγγελος, πάλι, ο μεγαλύτερος καλλιτέχνης της 'Αναγεννήσεως, εθαίμαζε περισσότερο μιά μελέτη του περὶ «Οχρωατικής Τέχνης», από τά ζωγραφικά και γλυπτικά του άριστουργήματα.

